

d ů v o d e c h i:

Výtka nesprávného právního posouzení věci jest nedůvodna, neboť je nesporno a předpokládá to i dovolání, že se vady objevily teprve po šesti měsících po odevzdání, a takové vady nemohou podle výslovného ustanovení čl. 349 prvý odstavec obch. zák. zde v úvahu přicházejícího (čl. 277 obch. zák.) kupitelem vůbec býti uplatňovány (tak také Staub-Pisko Handelsgesetzbuch, Vídeň 1910, druhý sv., str. 323, § 7), tedy ani námitkou, a to ani v případě, že kupitel na opožděném objevení vady nemá viny.

Čís. 11939.

Zákon ze dne 17. prosince 1919, čís. 16 Sb. z. a n. na rok 1920, se nevztahuje, vyjmouc předpis § 24 na obce statutární.

Služební řád pro dělníky a zřízence pražské obce ze dne 28. května 1920, čís. 5380 os. nevztahuje se na kostelníka, třebaž byl jmenován městskou radou v zastoupení pražské obce jakožto patrona pražských farních kostelů.

(Rozh. ze dne 29. září 1932, Rv I 295/32.)

Podle dekretu rady hlavního města Prahy ze dne 1. září 1909 městská rada v zastoupení Pražské obce jako patrona Pražského městského záduší ustanovila žalobce ve schůzi dne 27. srpna 1909 druhým kostelníkem při farním kostele Nejsvětější Trojice na 14denní obapolnou výpověď a městskému zádušnickému úřadu uložila, by žalobci požitky II. kostelníka úhrnem 27 K 56 h ročně — kromě naturálního bytu v zádušnickém domě — obvyklým způsobem při pokladně zádušnické dal vypláceti, dekretem ze dne 13. září 1912 bylo pak žalobci městskou radou propůjčeno místo I. kostelníka při též chrámu s ročními požitky mimo naturální byt 537 K 99 h v proších lhůtách splatnými, na obapolnou čtrnáctidenní výpověď. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se žalobce na obci hlavního města Prahy, by bylo uznáno právem, že žalovaná jest povinna ustanoviti žalobce definitivním svým zaměstnancem s platností od 1. června 1920, upravit i vypláceti mu podle tohoto ustanovení služební plat, a do služební doby mu započítati dobu od 1. září 1909 až do dne podání žaloby, t. j. do 29. prosince 1930. Procesní soud první stolice žalobu zamítl. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Žalobce se domáhá touto žalobou soudního výroku, že žalovaná obec jest povinna ustanoviti ho svým definitivním zaměstnancem (správně obecním zřízencem) a vypláceti mu podle toho služební plat. Nejde tedy jen o to, jak míní dovolatel a jak uvedly i oba nižší soudy, zda jest žalobce vůbec ve služebním poměru k žalované obci, nýbrž jádrem sporu

jest otázka, zda žalobci přísluší zákonný nebo smluvní nárok, by ho žalovaná obec ustanovila svým trvalým obecním zřízencem. Žalobce opřel svůj nárok na trvalé ustanovení v obecních službách jednak o zákon ze dne 17. prosince 1919 čís. 16 Sb. z. a n. z roku 1920, jednak o služební řád pro dělníky a zřízence obce pražské, upravený městskou radou dne 28. května 1920, čís. 5380 os. Leč z předpisů zákona čís. 16/1920 Sb. z. a n. nemůže v souzeném případě býti žalobní nárok vyvozován již proto, že žalovaná obec Praha má svůj vlastní statut (obecní řád ze dne 27. dubna 1850 čís. 85 z. zák. s pozdějšími doplňky) a že — jak bylo podrobně odůvodněno již v rozhodnutí čís. 4422 Sb. n. s. — zákon čís. 16/1920 Sb. z. a n. se na statutární obce nevztahuje, vyjmouc ovšem předpis § 24 o příslušnosti soudů (rozhodnutí senátu pro řešení kompetenčních konfliktů ze dne 25. května 1925, čís. 338 z roku 1925, uveřejněné ve sb. n. s. z roku 1925, jako dodatek III., str. 1951). Nelze-li v souzené věci použití ustanovení zákona o obecních zřízencích čís. 16/1920 Sb. z. a n., zbývá ještě uvažovati o tom, zda žalobní nárok má oporu v obsahu jmenovacích dekretů ze dne 1. září 1909 a ze dne 13. září 1912 a ve služebním řádu pro dělníky a zřízence obce pražské ze dne 28. května 1920 čís. 5380 os. Ze jmenovacích dekretů zjistil již prvý soud, že jimi bylo žalobci propůjčeno místo kostelníka na obapolnou čtrnáctidenní výpověď. Nemůže tedy žalobce z těchto dekretů vyvozovati právní nárok proti žalované obci, by ho ustanovila trvalým zřízencem ve svých službách. Pokud se týče služebního řádu ze dne 28. května 1920 čís. 5380 os., uvedl sám žalobce v žalobě, že se tento služební řád vztahuje na dělníky a zřízence zaměstnané při správě obecní a v obecních podnicích. Žalobce však dále přednesl, že byl ustanoven kostelníkem při farním kostele Nejsvětější Trojice v Praze, a tvrdil, že služba kostelnická jest jeho jediným a výhradním zaměstnáním, že jiné zaměstnání nevykonává a že požitky z kostelnictví jsou jediným pramenem jeho příjmů. Tímto svým přednesem odňal žalobce sám všechn podklad žalobnímu nároku, pokud byl opřen o služební řád pro dělníky a zřízence obce pražské. Úkony kostelníků jest totiž považovati, jak bylo vyloženo v rozhodnutí čís. 8569 sb. n. s., za služby k účelům bohoslužebným, za služby církevní, a služební požitky kostelníků patří k potřebám kostelním. Kostelnická služba jako služba církevní nemá nic společného se správou pražské obce a jejích obecních podniků. Žalobce jako kostelníka nelze tedy považovati za obecního zřízence, třebaš byl jmenován městskou radou v zastoupení žalované obce jakožto patrona pražských farních kostelů; služební řád se na něho nevztahuje a žalobní nárok nemůže z něho býti vyvozován.

Čís. 11940.

I když byly peníze uloženy na soudě podle § 7 cís. nař. ze dne 16. října 1914, čís. 284 ř. zák., jde o složení na soudě v nesporném řízení, o němž platí předpisy § 1425 obč. zák. Ustanovení § 6 (2) nař. o vyloučení právního pořadu nevztahuje se na řízení o vydání náhrady složené k soudu.